

אוכל לעובדים

על דוד המלך מסופר שאביו ישי שלח אותו להביא אוכל לאחיו הגדולים העובדים בשדה. גם אני הבאתי. אבא היה עובד בשדה. הוא עשה את רשת המים בשדה כרם (לחבר בכפר ויתקין היו חלקות רבות ובהן: מגרש, שדה א', שדה ב', שדה ג', שדה ד', שומלי א', שומלי ב', קובני, פרדס ושדה כרם ובשדה כרם לא גדלו גפנים אתם הבנתם?), לא הבנתם, אין דבר. כשהייתי חוזר מבית הספר הייתי מצטייד בחתיכות קרביד ארוזות בקופסא אטומה ובסנדוויצ'ים ממולאים בחביתות חמות שאמא הכינה. הייתי אוכף את החמור שם עליו שקיים, בצד אחד של השקיים האוכל ובשני הקרביד ורוכב במעבה הפרדסים לכוון שדה כרם. לפעמים היו תקלות, כמו למשל אתון מיוחמת שאז החמור היה מתנער מתנער אותי מעליו עם הסנדוויצ'ים הקרביד והשקיים ובורח. אם הכל היה הולך למישרים, הייתי מגיע לבור שבו אבא היה מרתך שטוצר שני צול לצינור שישה צול. היום מרתכים בדרך כלל בקשת חשמלית, אבל אז היו מרתכים בשויס-אפרט. שויס-אפרט או בשפה אחרת אבוקות של אצטלן. אצל אבא זה היה דוד שבו היו מים בתוכם היו טובלים חתיכות קרביד ואז היה נוצר בו גז אצטלן לצד הדוד היה בלון חמצן. מכל אחד מהם מהדוד ומן החלון יצא צינור גומי ושני הצינורות היו מחוברים לנחיר אחד. כאשר היו פותחים את ברזי הדוד והבלון, הגז והחמצן היו עולים בשני צינורות גומי ומתערבבים בנחיר, אבא היה מקרב ומציית לנחיר ואז הייתה ונוצרת שלהבת מרוכזת של אש כחולה וחזקה. באש הזו הוא היה חותך חור עגול בצינור אך ראה זה פלא באותה האש אפשר היה גם להדביק צינור לצינור או צינור לחור וזה נקרא לרתך. את זה היה עושה בעזרת חוט ברזל שהאש הייתה מתיכה והוא היה מניח את המתכת הלוהטת טיפה אחר טיפה. מעשה כפתור ופרח כמעשה בצלאל בן-אורי כמישכן. את כל הדברים האלה היה עושה בדיוק מושלם, הכל לפי העין. בתוך האש המתהפכת אי אפשר היה לא למדוד ולא לצייר וכך אבא היה עושה את החור ומחבר צינור לצינור. כשאני הייתי בא הוא היה יוצא מן הבור אם היו שם מים היה שוטף ידיים ויושב איתי, על שפת הבור, לאכול את הסנדוויצ'ים שאמא הכינה. לא היו סנדוויצ'ים טעימים מאלה בחלד. גומרים לאכול וחוזרים לעבודה כלומר גם אני. ומה היה לי לעשות שם? להגיש את הכלים. אם היה נחוץ פטיש אז פטיש ואם צבת אז צבת. אבל מה, אבא לא ביקש "תביא פטיש" הוא חשב שאני "אקרא את הקרב" ואדע מה להגיש, היה נדמה לו שזה צריך להיות כמו בחדר ניתוח המנתח מושיט את ידו והאחות יודעת מה נחוץ לו. אמת הלהבה היתה עושה רעש גדול ואם היה מבקש לא הייתי שומע. איך שלא יהיה, כמו בקרבות אחרים גם בזה לא קראתי את הקרב ומה שקראתי לא הבנתי וכדי בזיון וקצף.